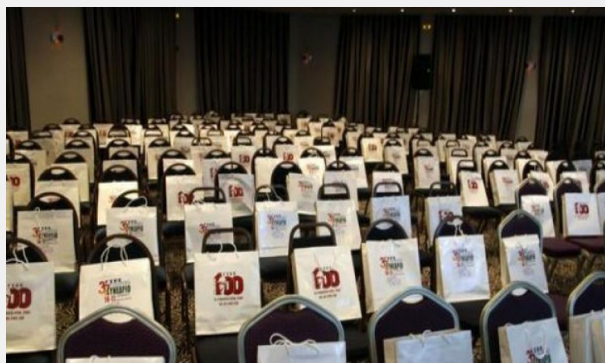

Ανακοίνωση της “Ταξικής Εργατικής Συσπείρωσης” (Τ.Α.Σ. Ε.Κ.Πειραιά)

Σχετικά με το 37ο Συνέδριο ΓΣΕΕ

Εν μέσω καταγγελιών για εκτεταμένη νόθευση στην εκλογή δεκάδων αντιπροσώπων, για εργοδοτική ανάμειξη και παρέμβαση στις εσωτερικές εκλογικές διαδικασίες των συνδικάτων, για ανάδειξη διευθυντικών στελεχών από τις εκλογές δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων αλλά και βίαιες πρακτικές έως τραμπουκισμούς το 37ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ οδηγήθηκε στην ματαιώσή του.

Πρόκειται για φαινόμενα βαθύτατα εκφυλιστικά που συνιστούν ένα ακόμη βήμα για την απαξίωση του θεσμικού και αστικοποιημένου συνδικαλισμού που κυριαρχεί στην ΓΣΕΕ και σε άλλες κορυφαίες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Βασικοί πρωταγωνιστές αυτών των αθλιότητων είναι οι δυνάμεις του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ – ΣΥΡΙΖΑ) οι οποίες έχουν καθοριστική ευθύνη για τον παροπλισμό, τον συμβιβασμό και την υποταγή της ΓΣΕΕ στις πολιτικές του κεφαλαίου, της κυβέρνησης, της Ε.Ε και του Δ.Ν.Τ.

Είναι οι ίδιες δυνάμεις που δείχνουν απόλυτη προσηλωση στον ευρωενωσιακό μονόδρομο, αναπαράγουν τις θέσεις της εργοδοσίας και της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής, έχουν πάρει διαζύγιο από τα προβλήματα, τις ανάγκες της εργατικής τάξης, έχουν ρίξει την ΓΣΕΕ στην ανυποληψία και την απαξίωση μέσω του κοινωνικού εταρισμού, των στημένων κοινωνικών διαλόγων, της ταξικής συνεργασίας, προβάλλουν την πολιτική του κεφαλαίου για ένα “νέο παραγωγικό μοντέλο”, στηρίζουν την πολιτική της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας του, έβαλαν και βάζουν πλάτη αυτή η πολιτική να υλοποιηθεί τσακίζοντας τα κοινωνικοασφαλιστικά και τα εργασιακά δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Είναι οι ίδιες δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού που με περίσσιο θράσος και με τρόπο ξεδιάντροπο επιχειρούν συμμαχίες και μέτωπα με τμήματα της εργοδοσίας, έχοντας κοινή επιδίωξη το ξεπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης, την ανάκαμψη των κερδών και την ενίσχυση των προνομίων του κεφαλαίου.

Αυτή η πολιτική της υποταγής στα συμφέροντα του κεφαλαίου και της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής οδηγεί μεγάλο μέρος των συνδικάτων, που βρίσκονται κάτω από την επιρροή του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού, στην αδράνεια, την παράλυση και την μετατροπή τους σε εκλογικούς μηχανισμούς αποκλειστικά με στόχο την παραγωγή αντιπροσώπων για την διαμόρφωση ακόμη πιο ευνοϊκότερων συσχετισμών στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στην κατεύθυνση αυτή σε μεγάλα τμήματα του ιδιωτικού τομέα χέρι βοηθείας τους δίνουν μεγαλοεργοδότες και διευθυντικά στελέχη που οργανώνουν τις εκλογικές διαδικασίες και με την απροκάλυπτη ανάμειξή τους συμβάλουν στην “μαζικοποίηση” των εκλογικών διαδικασιών με σκοπό το μακρύ χέρι της εργοδοσίας να έχει και άμεσο ρόλο στα δρώμενα των συνδικάτων.

Είναι φανερό ότι αυτή η εκφυλιστική διαδικασία πρέπει να τερματιστεί, οι ίδιοι εργαζόμενοι από τα κάτω

πρέπει να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους, να καθορίσουν οι ίδιοι τους στόχους, τα αιτήματα, τις διεκδικήσεις τους, να βάλουν μπροστά τα συμφέροντα, τα δικαιώματα και τις δικές τους ανάγκες.

Από την άλλη πλευρά το ΠΑΜΕ εμφανίζεται με αφορμή το 37ο συνέδριο της ΓΣΕΕ ως η δύναμη που θέλει, επιδιώκει και παλεύει ενάντια στην εργοδοτική ανάμειξη στα συνδικάτα, κόπτεται για την γνήσια καταγραφή της βούλησης των εργαζομένων, καταγγέλλει τα φαινόμενα νοθείας και της αλλοίωσης της βούλησης των εργαζομένων, διακηρύσσει την δική του στρατηγική για την αντιμετώπιση των εργατικών προβλημάτων.

Στην πράξη εκείνο το οποίο παράγει μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι μια σεχταριστική αντιενωτική πολιτική περιχαράκωσης η οποία κινείται στα ασφυκτικά πολιτικά πλαίσια του κομματικού του χώρου. Αντιλαμβάνεται την ενότητα και την κοινή δράση της εργατικής τάξης και των συνδικάτων με όρους υποταγής των άλλων αγωνιστικών δυνάμεων στην δική του πολιτική... Δίνει χέρι βοήθειας στον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό, συμπορεύεται μαζί του, ακολουθεί τις επιλογές του όπως φάνηκε κατ' επανάληψη τα τελευταία χρόνια στις απεργίες της ΓΣΕΕ και κατά τα λοιπά φτάνει στο σημείο να τους αποκαλεί ακόμη και συνδικαλιστική μαφία.....

Εκεί που μπορεί και σε συνδικάτα που έχει δική του μονοπαραταξιακή διοίκηση εφαρμόζει τις ίδιες μεθόδους νοθείας που καταλογίζει στις δυνάμεις του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού...

Παραδείγματα έχουμε καταγράψει στο πρόσφατο συνέδριο του Ε.Κ.Πειραιά. Ενώ φωνασκεί και κραυγάζει κατά της ανάμειξης διευθυντικών στελεχών στα εσωτερικά των συνδικάτων, η πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση (πρόταση νόμου) του ΚΚΕ για το ναυτεργατικό συνδικαλιστικό κίνημα νομιμοποιεί την συμμετοχή τους στις εκλογικές διαδικασίες των σωματείων...

Στην πραγματικότητα και η δική του γραμμή (ανεξάρτητα από την δημόσια ρητορική του) δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση στρατηγική ρήξης - σύγκρουσης με το κεφάλαιο, το πολιτικό και συνδικαλιστικό τους προσωπικό και όπως διαπιστώθηκε στο πρόσφατο αποτυχημένο 37ο συνέδριο της ΓΣΕΕ με την πρότασή του αναφορικά με την διαδικασία που πρότεινε για την νομιμοποίηση των αντιπροσώπων και με το σκληρό παζάρι που έκαναν με τους εκπροσώπους ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ το μόνο που θα κατόρθωνε είναι ο περιορισμός των νόθων αντιπροσώπων, όμως αυτό του πρόσφερε το πολιτικό πλεονέκτημα να μην καταγραφεί στα εκλογικά αποτελέσματα η στασιμότητα και η μείωση που έχει στο οργανωμένο κομμάτι του συνδικαλιστικού κινήματος στον ιδιωτικό τομέα...

Εξάλλου όλα αυτά τα χρόνια που τα φαινόμενα νοθείας στο συνδικαλιστικό κίνημα αυξάνονται, πολλαπλασιάζονται και γιγαντώνονται από κοινού οι δυνάμεις (ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΜΕ) έχουν συνομολογήσει να μην παρθούν τα αναγκαία θεσμικά μέτρα που θα θωρακίζουν μέσα από ένα μίνιμουμ πλαίσιο συμφωνίας τις εκλογικές διαδικασίες, τις διπλοψηφίες, την συμμετοχή εργοδοτών και διευθυντικών στελεχών στα σωματεία και με τρόπο αυτό συνεχίζεται μέσα από διαβλητές και νόθες διαδικασίες, το κυνήγι των συσχετισμών και των νόθων αντιπροσώπων καλά κρατεί...

Τα περί μηχανοργάνωσης μηχανογράφησης, συνδικαλιστικού βιβλιαρίου κ.α, τα έχουν πετάξει εδώ και δεκαετίες στο καλάθι των σκουπιδιών.

Θεωρούμε ότι το κεντρικό πρόβλημα που αφορά τους εργαζόμενους της χώρας μας είναι η αντιμετώπιση των εκρηκτικών και συσσωρευμένων προβλημάτων τους που αφορούν τις ΣΣΕ, το κοινωνικοασφαλιστικό, το εργασιακό, την ανεργία, τις ευέλικτες μορφές εργασίας, τις ιδιωτικοποιήσεις, τους πλειστηριασμούς της πρώτης λαϊκής κατοικίας, την φορομπηχτική πολιτική και το σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής κεφαλαίου - κυβέρνησης.

Αυτή η πολιτική δεν πρόκειται να αντιμετωπισθεί στα πλαίσια της υποταγμένης ηγεσίας της ΓΣΕΕ με όποιο συσχετισμό διαμορφωθεί στο συνέδριό της, κατά συνέπεια η ανάγκη ενός άλλου ανεξάρτητου

κέντρου αγώνα με άξονα τα εργατικά προβλήματα και δικαιώματα και με κατεύθυνση την οργάνωση και την πάλη από τα κάτω (με καθοριστικό λόγο των ίδιων των εργαζομένων) αποτελεί κεντρική στόχευση για το επόμενο χρονικό διάστημα της “Ταξικής Εργατικής Συσπείρωσης” – Εργατικού Κέντρου Πειραιά.

Ο δρόμος της προσμονής και της επιδίωξης μέσω πιέσεων για αλλαγή πορείας της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ αποτελεί αυταπάτη που εγκλωβίζει και παροπλίζει ζωντανές αγωνιστικές δυνάμεις στο συνδικαλιστικό κίνημα να παραμένουν στην αδράνεια.

Η μόνη εφικτή και ρεαλιστική διέξοδος στα φαινόμενα υποταγής, κρίσης, εκφυλισμού και σαπίλας που διαπερνάει το μεγαλύτερο μέρος των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι τόσο πανελλαδικά όσο και τοπικά – κλαδικά να οργανωθεί ένα πλατύ δίκτυο με όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις στα συνδικάτα που θα οργανώσει, θα συντονίσει και θα αναπτύξει πολύμορφους αγώνες με βάση τις ανάγκες της εργατικής τάξης που θα συγκρούεται με τις επιλογές του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και της Ε.Ε.

Πειραιάς 17/3/2019

Οι αντιπρόσωποι της “Ταξικής Εργατικής Συσπείρωσης”

Υ.Γ.: Αποτελεί ξεπεσμό του χειρίστου είδους η ανακοίνωση των 71 δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων που πρόσκεινται στις δυνάμεις του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού οι οποίες αντί να αναλογιστούν τις τεράστιες ευθύνες για τον εκφυλισμό, τις άθλιες και νόθες διαδικασίες για την παραγωγή αντιπροσώπων και διαμόρφωσης ευνοϊκών συσχετισμών, κλαψουρίζουν και διαμαρτύρονται γιατί δεν επιστρατεύτηκαν οι δυνάμεις καταστολής και των ΜΑΤ για να πραγματοποιήσουν την παρασυναγωγή τους...

Τους παραδίδουμε στην κρίση των εργαζομένων οι οποίοι πρέπει να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα.